

L'ASCENSIÓ DEL SENYOR (C)

Homilia del P. Josep M. Soler, abat de Montserrat

20 de maig de 2007

Ac 1, 1, 1; Lc 24, 46-53

Estimats germans i germanes: no sé si heu captat el contrast. Per d'una banda hem escoltat que Jesús *s'enlairà davant* dels apòstols, *i un núvol se l'endugué, i el perderen de vista*. I de l'altra, l'Església ens fa demanar avui "el do d'una alegria santa". Com és? No us sembla que si Jesús se n'ha anat, fóra més convenient demanar consol o coratge per afrontar la seva absència? Qui s'alegra de l'absència per tota la vida d'una persona profundament estimada? Com podem demanar d'alegrar-nos per l'Ascensió de Jesús? Jo crec que l'Església, que és bona pedagoga, ens fa demanar "l'alegria" precisament avui, perquè a nosaltres potser no ens sortiria gaire espontàniament aquesta petició. I, encara, perquè reflexionem sobre si realment hi ha motiu o no per estar trist després de l'Ascensió de Jesús. D'entrada, no és una alegria qualsevol, la que ens fa demanar avui l'Església. Demanem "el do d'una alegria santa". Demanem "l'alegria santa"; és a dir, no demanem només d'estar contents, ni d'estar psicològicament eufòrics. Demanem "l'alegria santa" que és l'alegria segons Déu, l'alegria que brolla de la Pasqua, i que, per tant, no està al nostre abast perquè és un do gratuït de Déu; la demanem perquè arrelhi ben intensament en el nostre cor, en la nostra intel·ligència, en tot el nostre ésser. I aquesta alegria és ben compatible amb l'Ascensió de Jesús.

Fixeu-vos, si no. Jo he parlat de l'absència de Jesús, perquè que no el podem captar amb els nostres sentits. Però, pròpiament cap dels textos de la Sagrada Escripura que hem proclamat no parlava d'absència de Jesús. Ens deien que els apòstols *el perderen de vista*; és a dir, que deixaren de veure'l, de captar-lo amb els sentits. Amb l'Ascensió, doncs, no se'n va. I la descripció que en feien tant la primera lectura com l'evangeli era per fer-nos descobrir una altra forma de presència. El fet d'enlairar-se i que *un núvol se l'emportés*, ens diu que Jesús ha entrat en l'àmbit de Déu, de les realitats eternes, aquelles que estan més enllà del que nosaltres captem. I per més que aparentment Jesús s'hagi absentat, que els nostres ulls no el vegin, mai no deixa de ser present a la vida de l'Església, fins al punt que la seva vinguda final no serà tant un retorn com la manifestació palesa d'aquesta presència permanent invisible. Per això els apòstols, tal com ens deia l'evangeli, *s'entonaren a Jerusalem plens d'una gran alegria*, sabien que aquell que físicament els havia deixat, per la seva vida en Déu continuava present en ells i en la seva missió d'anunciar la Bona Nova. Precisament perquè l'havien reconegut com a Fill de Déu glorificat per la passió i la resurrecció, s'havien prosternat *adorant-lo* i no paraven de donar *gràcies* per tot allò de què havien estat testimonis i per la nova realitat que s'inaugurava en l'Església.

Una realitat que, sota l'impuls del *el do que el Pare havia promès* –és a dir, l'Esperit Sant–, continua als nostres dies i continuarà fins al final dels temps, malgrat les temptacions que pugem tenir de descoratjament a causa del fenomen de la descristianització de la societat. Aquesta realitat nova que s'inaugura amb l'Ascensió es caracteritza per l'acció de l'Esperit i la presència del Crist ressuscitat en l'Església a favor de tota la humanitat. I té un doble aspecte: la crida universal a trobar la felicitat i la plenitud de la nostra existència vivint d'acord amb la Paraula de Déu –l'evangeli d'avui en dia *conversió*– i l'acolliment de l'amor diví que ens allibera de l'egoisme, del mal comportament, de tot allò que ens afeixuga i ens oprimeix interiorment –l'evangeli s'hi referia en parlar de *perdó dels pecats*. Això suposa un canvi de vida, una "elevació" (cf. oració col·lecta) respecte a una vida segons les mires egoistes que prescindeixen de Déu. i ens és penyora d'arribar, també nosaltres, "a la glòria on ha arribat" Jesucrist, el nostre Cap (cf. *ibidem*).

No és, per tant, cap contradicció demanar en el dia d'avui “el do d'una alegria santa i el goig d'una fervent acció de gràcies” (ibidem). És precisament demanar de viure allò que els apòstols varen experimentar després de l'Ascensió del Senyor, tal com ens deia l'evangeli.

Demanem “l'alegria santa” per poder ser testimonis. En la nostra societat, convé que els cristians tinguem una actitud positiva, esperançada; que deixem resplendir la pau i la joia que hi ha en el nostre interior; convé que sapiguem presentar un rostre més joiós de l'Església. Només així podrem ser testimonis creïbles i atractius de Jesucrist i de la bellesa de ser i de viure com a cristià. Vivim en una societat que freqüentment fa propostes molt allunyades de l'Evangeli perquè “Déu resta fora del seu horitzó de vida” (Joan Pau II). I les conseqüències d'això les veiem cada dia. Prescindir de Déu sovint es torna contra la persona humana, contra la seva dignitat i els seus drets, contra una convivència harmònica en el si de la família i en les relacions socials. Demanem “l'alegria santa” per no caure en el pessimisme, i, des de Jesucrist, poder fer atenció als homes i dones d'avui, bo i acollint la seva manera de ser, les seves dificultats, els seus sofriments. Així sortirà fàcilment dels nostres llavis una visió de les coses i de les persones des de l'Evangeli i podrem estar “sempre a punt per donar una resposta a tothom qui ens demani raó de la nostra esperança” (Bisbes de Catalunya, *Creure en l'Evangeli i anunciar-lo amb nou ardor*). Perquè això sigui possible, cal que deixem entrar la Paraula de Déu fins al fons del nostre cor de manera que transformi la nostra existència. Perquè només podem ser *testimonis*, tal com ens encarrega Jesús, des de l'experiència viscuda.

Demanem, també, “el goig d'una fervent acció de gràcies” pels dons que, com a fruit de la pasqua de Jesucrist, rebem cada dia. Demanem que la nostra “acció de gràcies” eucarística sigui ben “fervent” i joiosa; que la visquem amb intensitat perquè pugui ser rica de fruits espirituals.